

Oskar Metso

PLOOTURAHOJEN SALAISUUS

Kertomus kesästä, aarteista ja menneisyyden salaisuuksista

Oskar Metso

PLOOTURAHOJEN SALAISUUS

Kertomus kesästä, aarteista ja menneisyyden salaisuuksista

© 2025 Oskar Metso

Kannen suunnittelu: Kimmo Metso

Sisuksen taitto: Kimmo Metso

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9764-8

Villuodolle	7
Sukellus jääkylmään veteen	10
Pappa ja löydön ihmettely	14
Museovirasto hoitaa homman	19
Uusia ja vanhoja löytöjä	24
Museonäyttely	29
British Museumin salaisuus.....	35
Villuoto sarjan kirjat.....	40

VILLUODOLLE

Kesäloma oli juuri alkamassa, ja meri tuoksui suolalta ja auringolta. Kesäkuinen aurinko lämmitti mukavasti, vaikka merituuli puhalsi viileästi saariston yllä. Olin matkalla mökkisaareen viettämään viikonloppua pappani ja mummini kanssa. Moottoriveneen perämoottori jyskytti tasaiseen tahtiin, kun ohjasin venettä saariston sokkeloisilla väylillä.

Muistan tarkalleen reitin venerannasta Villuotoon. Katselin kohtaa, missä karikivi pilkistää juuri ja juuri vedenpinnalle. Arvioin samalla, olenko riittävän kaukana veneen toisella puolella olevasta matalikosta. Kyllä olen, nyökyttelin itselleni.

Pappa istui veneen takaosassa, selkä suorana kuin vanhalla merikapteenilla. Hän silmäili merta ja horisonttia tarkalla katseella, aivan kuin olisi ollut purjeveneellä navigoimassa tuhansien saarten

keskellä. Vaikka pappa ei ollut merimies ammatiltaan, meri eli hänen sydämessään. Pappa oli ollut laivojen kanssa tekemisissä koko elämänsä.

Matkan varrella ohitimme matalan luodon, jonka kivisillä reunoilla seisoivat mustia, siipensä levittäneitä merimetsoja. Ne näyttivät siltä kuin ne yrittäisivät kerätä itseensä kaikki kesän auringonsäteet.

"Noita lintuja ei näkynyt täällä vielä silloin, kun minä olin nuori", pappa huomautti ja siristi silmiään merimetsoja kohti.

Kauempana, vesirajan tuntumassa, valkoiset tiirat kaartelivat taivaalla ja syöksyivät yhtäkkiä veteen kuin nuolet napatakseen pikkukaloja. Lokit kirkuivat niiden yläpuolella, valmiina varastamaan saaliin jos tiirat vain antaisivat tilaisuuden.

"Näetkö tuon suuren lokin tuolla?" osoittaen kauempana lentävää harmaalokkia. *"Se on saariston kuningas. Se varastaa kalat pienemmiltä linnuilta, mutta harvoin se jaksaa itse kalastaa."*

Hymähdin. Oli jotain rauhoittavaa siinä, miten pappa kertoi saariston elämästä. Jokaisella eläimellä oli oma paikkansa, oma tarinansa.

Vene halkoi peilityyntä vedenpintaa kun lähestyimme mökkisaarta. Ranta tuli tutuksi ensin tuoksujen kautta. Kaislikko, kosteat laiturilaudat ja männyn pihka sekoittuivat tuulen mukana. Ne olivat mökkisaaren tuoksua. Mökkilaituri tuli näkyviin kaislikon väliin muodostuneesta

kulkuaukosta. Kulkuaukon reunakohdalla pappa nousi jo seisomaan veneessä, valmiina tarttumaan kiinni laituriin.

Kun vene oli saatu kiinni ja moottori sammutettua, hyppäsin ketterästi rannalle. Pappa nousi perässä ja venytteli jäseniään. Mummi kiiruhti mökille keittämään teetä ja laittamaan jotain välipalaa.

"No niin, Oskar", pappa sanoi hymyillen. *"Nyt voimme aloittaa viikonlopun."*

Se tarkoitti tietenkin kalastusta.

SUKELLUS JÄÄKYLMÄÄN VETEEN

Iltapäivä oli jo pitkällä, kun seisoin vanhalla uimalaiturilla virveli kädessäni. Kesäloma oli vasta alussa. Alkukesän aurinko kimalteli veden pinnalla, mutta vesi oli vielä viileää. Pienten kalojen parvet vilistivät laiturin alla. Välillä näin, kuinka ne hävisivät varjoihin, jotka saattoivat olla suurempia kaloja tai vain veden liikettä.

Tuuli heilutti kaislikkoa laiturin vieressä, ja lokit kaartelivat taivaalla kiljuen. Jossain kauempana tiira syöksyi veteen kuin pieni raketti ja nousi kohta siivet pärskyen takaisin ilmaan, pikkukala nokassaan.

Olin saanut jo muutaman ahvenen, mutta ne olivat pieniä, eivät vielä kunnolla ruokakaloja. Yritin vielä uudestaan. Heitin siiman kauemmas. Uistin vajosi hitaasti kirkkaaseen veteen. Annoin sen upota hetken ja aloin kelata siimaa sisään, toivoen, että joku isompi kala kiinnostuisi siitä.

Yhtäkkiä tunsin nykäisyn. Vapa nytkähti, mutta siima ei lähtenyt liikkeelle.

Rypistin otsaani.

Nykäisin varovasti, mutta ongen vapa taipui jyrkästi alaspäin. Uistin ei ollut kalan suussa. Se oli jäänyt kiinni johonkin. Ehkä kaislan varteen? Niitä kasvoi paljon tässä rannassa.

Oskarin kesäloma saa yllättävän käänteeseen, kun tavallinen kalastusreissu mökkisaarella muuttuu Oskarin suurimmaksi seikkailuksi. Sukellus jääkylmään veteen paljastaa merenpohjasta mystisiä, raskaita metallilevyjä - plooturahoja, jotka kätkevät menneisyyden salaisuuksia.

Mitä nämä arvokkaat aarteet tekevät juuri täällä? Onko saaren metsissä piilossa viikinkien jälkiä? Ja miksi Oskarin pappa tuntuu tietävän enemmän kuin kertoo?

Kun Museovirasto ja vanha merikapteeni Kippari Kalle liittyvät mukaan, Oskar tempautuu mukaan jännittävään tutkimusmatkaan, joka vie hänet jopa British Museumin uumeniin. Mutta onko kaikki vain sattumaa - vai kätkeytyykö löydön taakse jotain vielä suurempaa?

Oskar Metso (s. 2013) on 11-vuotias nuori kirjailija, joka harrastaa partiota, telinevoimistelua ja trumpetin soittoa. Kesäisin hän viettää lomia papan ja mummon mökillä Taivassalon Villuoto nimisessä saarella.

Plooturahojen salaisuus sai alkunsa Oskarin kouluaineesta, joka kasvoi isän avustuksella kirjoitetuksi jännittäväksi seikkailukirjaksi. Kirjaa tehdessä he harjoittelivat yhdessä tiedonhakua hakukoneilla ja tekoälyillä sekä tutkivat, millaisia oikeat plooturahat olivat.

Tarina vie lukijan menneisyyden aarteiden pariin ja muistuttaa, että suurimmat seikkailut voivat alkaa tavallisesta kesäpäivästä.

Kirja sopii erityisesti 9-15-vuotiaille.

